

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/32/2014
Identifikačné číslo spisu:	3013200292
Dátum vydania rozhodnutia:	19.11.2015
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:3013200292.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v právnej veci žalobcu: DERION, s. r. o., so sídlom Beluša, kpt. Nálepku 456, IČO: 44 158 041, právne zastúpený advokátom JUDr. Ing. Martinom Chlapíkom, AK so sídlom Sládkovičova 13, Žilina, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom Banská Bystrica, Lazovná 63, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100306/1/29992/2013/5193-r, zo dňa 04. februára 2013, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/13/2013-69 zo dňa 04. februára 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/13/2013-69 zo dňa 4. februára 2014, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) zamietol podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „O.s.p.“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania v záhlaví uvedeného rozhodnutia žalovaného č. 1100306/1/29992/2013/5193-r, zo dňa 04.02.2013, ktorým žalovaný podľa § 74 ods. 4 zákona a v nadväznosti na § 165b ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (ďalej len ako „zákon č. 536/2009 Z. z.“ alebo „zákon o správe daní“) ktorým bol žalobcovi v zmysle § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. v nadväznosti na ustanovenie § 165 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z., vyrubený rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie rok 2010 vo výške 223 187,67 € potvrdil rozhodnutie - dodatočný platobný výmer Daňového úradu Trenčín - pobočka Považská Bystrica č. 9312402/5/3050469/2012 zo dňa 22.10.2012, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie rok 2010, keď správca dane rozhodol, že daňovými výdavkami

žalobcu nie sú výdavky (náklady) v úhrnnej výške 1 174 671,94 €. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd zákonnosť preskúmaných rozhodnutí posudzoval v intenciách ustanovení § 2 písm. i/, § 6 ods. 11 a 14 a § 21 ods. 1 zákona o dani z príjmov (ďalej len „zákon č. 595/2003 Z. z“).

Krajský súd uviedol, že správca dane vykonal u žalobcu kontrolu dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie rok 2010 a o výsledku zistení z daňovej kontroly vyhotovil protokol č. 9312402/5/2502626/2012 zo dňa 11.12.2012. Protokol bol podkladom dodatočného platobného výmeru č. 9312402/5/3050469/2012 zo dňa 22.10.2012, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie rok 2010 v sume 223 187,67 €, nakoľko žalobca nepreukázal výdavky vo výške 226 755,77 € od spoločnosti STELLA, spol. s r.o., vo výške 946 813,51 € od spoločnosti Pareto, s.r.o. a neuznania odpisov motocykla Husqarna Enduro v sume 1102,66 €.

Krajský súd v rozsudku poukázal na to, že spornou bolo či výdavky žalobcu, ktoré boli žalobcovi vyfakturované spoločnosťami STELLA, s.r.o. a Pareto, s.r.o., sú odrazom reálneho plnenia, a teda či sú alebo nie sú daňovými výdavkami žalobcu, pričom krajský súd po oboznámení sa s obsahom súdneho a administratívneho spisu poukázal na ust. § 2 písm. i/ a § 21 ods. 1 veta prvá zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov a dospel k záveru, že správca dane a žalovaný sa týmito ustanoveniami dôsledne riadili. Podľa krajského súdu nárok daňovníka (žalobcu) na uznanie uplatnených výdavkov viaže zákon na splnenie podmienky, že musí ísť o výdavok na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov preukázateľne vynaložený daňovníkom, zaúčtovaný v účtovníctve daňovníka a zároveň musí ísť o výdavok dostatočne preukázaný. Bezpodmienečné splnenie týchto podmienok zakladá nárok daňovníka (žalobcu) na uznanie uplatnených výdavkov. Podľa krajského súdu zákonodarca požaduje, aby daňovník, preukázal existenciu podmienok, ktoré sú pre uplatnenie tohto nároku zákonom stanovené. Pokiaľ si daňovník uplatňuje nárok na uznanie uplatnených výdavkov (na základe dodávateľskej faktúry), ktoré vynaložil na úhradu tovarov a služieb, musí byť schopný preukázať nielen vecnú súvislosť úhrady za tovary a služby s dosiahnutím, zabezpečením a udržaním príjmov, ale tiež to, že tento tovar bol reálne dodaný a služby boli reálne uskutočnené, a to práve osobou (dodávateľom) uvedenou na faktúre. Samotné faktúry a doklady o ich úhrade sú síce formálnou podmienkou uznania daňových výdavkov, nie sú však postačujúcou podmienkou pre priznanie daňových výdavkov, pokiaľ nie sú odrazom reálneho plnenia. Technicky je totiž možné vyhotoviť akýkoľvek doklad znejúci na určité plnenie bez ohľadu na to, či takéto plnenie bolo skutočne poskytnuté a rovnako je technicky možné previesť akékoľvek peňažné prostriedky na akýkoľvek účet, t.j. predstierať zaplatenie vystavených faktúr bezhotovostným prevodom na účet dodávateľa. Je teda zrejmé, že splnenie formálnej stránky na uplatnenie daňového výdavku, vyjadrené predloženými dokladmi, je síce jednou z podmienok, aby boli na základe týchto dokladov uznané daňové výdavky, tieto doklady však musia byť odrazom reálneho plnenia. Jednoducho povedané ak daňové doklady (faktúry a doklady o úhrade) neodrážajú reálne plnenie, nemôžu byť uznané ako daňové výdavky, nakoľko ide o fiktívne výdavky.

Krajský súd dospel k záveru, že v súdnej veci je na základe rozsiahleho dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že sporné faktúry od spoločnosti STELLA, s.r.o. a spoločnosti Pareto, s.r.o. sú fiktívnymi výdavkami, ktoré neodrážajú reálne plnenie. Skutočnosť, že spoločnosť STELLA, s.r.o. nedodala žalobcovi tovar a neposkytla služby uvedené na sporných faktúrach, vyplýva jednoznačne z výpovede konateľa dodávateľa žalobcu (spoločnosti STELLA, s.r.o.) A. N., ktorý výslovne pred správcou dane uviedol, že faktúry nevystavil, nepodpísal a nevie, kto vystavil predložené doklady, pričom si nepamätá, že by niekoho poveril vedením spoločnosti STELLA, s.r.o. a ani pečiatku nepozná.

Rovnako aj vo vzťahu k faktúram od spoločnosti Pareto, s.r.o. dospel súd jednoznačne k záveru, že zdanie plnenia označené v sporných faktúrach medzi žalobcom ako odberateľom a spoločnosťou Pareto, s.r.o. ako dodávateľom neprebehli. U. N. ako jediný konateľ spoločnosti Pareto, s.r.o. pred správcou dane uviedol, že spoločnosť Pareto, s.r.o. zamestnancov nemala, jediným zamestnancom bol on sám (U. N.). Vychádzajúc z uvedenej skutočnosti (že U. N. bol jediným zamestnancom spoločnosti Pareto, s.r.o.) je zrejmé, že U. N. osobne obstarával „vybavoval“ dodávky (objednávky) pre žalobcu, musel teda vedieť o každom obchode zrealizovanom medzi spoločnosťou Pareto, s.r.o. ako dodávateľom a žalobcom ako odberateľom, t.j. musí vedieť popísať podrobnosti o jednotlivých zdanie plneniach, ktoré sú uvedené na sporných faktúrach od spoločnosti Pareto, s.r.o. (i keď by išlo o ďalšiu subdodávku - minimálne by musel byť U. N. schopný označiť osobu, s ktorou konal, resp.

prostredníctvom ktorej vybavil zákazku žalobcu).

Vychádzajúc z vyššie uvedeného dospel súd jednoznačne k záveru, že v prejednávanej veci nemôžu byť pochybnosti o tom, že sporné faktúry neodrážajú reálne plnenie, t.j. že ide len o fiktívne výdavky, ktoré mali poslúžiť žalobcovi len na zníženie základu dane z príjmov právnickej osoby, a ktoré nemôžu byť uznané ako výdavky daňové.

Podľa krajského súdu žalovaný ako aj správca dane dostatočne zistili skutkový stav, zabezpečili potrebné podklady, ktoré správne vyhodnotili a vyvodili z nich správny právny záver, s ktorým sa súd stotožnil. Z uvedených dôvodov krajský súd žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nebol v konaní úspešný, právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie tvrdiac, že účastníkovi konania - žalobcovi sa postupom prvostupňového súdu odňala možnosť konať pred súdom podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a že rozhodnutie súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. Odňatie možnosti konať pred súdom žalobca vidí jednak v tom, že prvostupňový súd neupovedomil žalobcu o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami ako aj v tom, že napadnutý rozsudok prvostupňového súdu je nepreskúmateľný. Žalobca uviedol, že v žalobnom návrhu v súlade s ustanovením § 45 ods. 4 O.s.p. požiadal o doručovanie písomností súdu aj elektronickými prostriedkami a zároveň oznámil adresu na zasielanie písomností elektronickými prostriedkami. Podľa jeho názoru aj keď prvostupňový súd rozhodoval o podanej žalobe bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 250§ ods. 1 O.s.p., takáto možnosť rozhodnúť o žalobe bez pojednávania však neznamená, že správny súd nie je povinný splniť ústavný príkaz spočívajúci v povinnosti rozsudok vždy vyhlásiť verejne (čl. 142 ods. 3 ústavy, nález ÚS SR II. ÚS 85/02). Poukázal aj na nález ÚS SR, sp. zn. I. ÚS 47/96 z 08.10.1997: „keď sa vo veci samej podľa zákonnej procesnej úpravy nenariaďuje ústne pojednávanie a koná sa v neprítomnosti účastníkov konania (pretože ustanovenie § 250f OSP to umožňuje), rozsudok sa musí vyhlasovať verejne. To predpokladá aj povinnosť všeobecného súdu o tomto konaní upovedomiť účastníkov konania. Iný postup všeobecného súdu zakladá porušenie ústavnosti v konaní pred ním, ktoré spočíva v porušení základného práva účastníka konania vyplývajúceho z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 142 ods. 3 ústavy.“.

Prvostupňový súd napriek uvedenému žalobcu ani jeho právneho zástupcu o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku žiadnym spôsobom neupovedomil a nezaslal žiadnu písomnosť a to ani poštou ani elektronickými prostriedkami, že dňa 04.02.2014 bude na Krajskom súde v Trenčíne verejne vyhlásený predmetný napadnutý rozsudok.

Takýmto postupom prvostupňového súdu bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom, čím bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces.

Žalobca namietal nepreskúmateľnosť rozsudku tvrdiac, že ide o takú vadu, ktorá má za následok odňatie možnosti konať pred súdom, nakoľko požiadavka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je imanentnou súčasťou práva účastníka na spravodlivý súdny proces, čomu zodpovedá aj konštantná judikatúra.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate tým, že poukázal na výpovede žalobcu a konateľov spoločností STELLA s.r.o. a Pareto s.r.o. Ľ. N. a P. N. v daňovom konaní, pričom uviedol, že títo sa nevedeli vyjadriť ku konkrétnym skutočnostiam ohľadom jednotlivých vzájomných plnení a ani označiť osobu, ktorá by mala vedomosť o jednotlivých zdaniteľných plneniach, na základe čoho súd dospel k záveru, že reálne obchodné prípady uvedené na sporných faktúrach neprebehli, a teda ide len o fiktívne obchody medzi žalobcom a uvedenými spoločnosťami a zároveň o fiktívne výdavky.

S takýmto právnym záverom prvostupňového súdu sa žalobca nestotožňuje, považuje ho za nesprávny, pričom je v rozpore so samotným skutkovým stavom zisteným v daňovom konaní tak, ako tento popisuje v napadnutom rozhodnutí samotný žalovaný.

Poukázal, že nie prvá, ale druhá výpoveď p. N. je pravdivá a súd vôbec nezdôvodnil prečo je táto výpoveď účelová a pravdivá je prvá, keďže uvedené splnomocnenia boli podpísané a overené u notára dávno predtým ako Ľ. N. vypovedal pred správcou dane.

Výdavky žalobcu v danom prípade predstavovali úhrady za vykonané plnenia od spoločností STELLA s.r.o. a Pareto s.r.o., pričom tieto plnenia žalobca následne odovzdal svojim odberateľom alebo ako subdodávateľ svojim dodávateľom, ktorí tieto plnenia riadne prevzali a žalobcovi za tieto zaplatili a

žalobca z týchto príjmov vyplatil svojich subdodávateľov spoločnosti STELLA s.r.o. a Pareto s.r.o. Vecná súvislosť deklarovaných výdavkov so zdaniteľnými príjmami žalobcu je týmto jednoznačne preukázaná a je v priamej úmernosti a priamej príčinnej súvislosti s jeho zdaniteľnými príjmami, pretože zdaniteľné príjmy žalobcu týmto priamo súviseli s prijatými plneniami od subdodávateľov spoločností STELLA s.r.o. a Pareto s.r.o. Skutočnosť, že k reálnemu plneniu došlo nespochybňuje ani žalovaný, pretože túto skutočnosť potvrdili jednotliví odberatelia žalobcu pri dožiadaniach pre správcu dane, ktorý mal aj reálnu možnosť sa presvedčiť o tom, že tieto plnenia boli reálne vykonané.

Z uvedených dôvodov záver prvostupňového súdu o tom, že išlo o fiktívne obchody je absolútne nesprávny. Práve naopak vecná súvislosť deklarovaných výdavkov so zdaniteľnými príjmami žalobcu je týmto jednoznačne preukázaná a je v priamej úmernosti a priamej príčinnej súvislosti s jeho zdaniteľnými príjmami, pretože zdaniteľné príjmy žalobcu týmto priamo súviseli s prijatými plneniami od subdodávateľov spoločností STELLA s.r.o. a Pareto s.r.o.

Pokiaľ správca dane vo svojom rozhodnutí dospel k záveru, že v daňovom konaní nebolo preukázané, že spoločnosti STELLA s.r.o. a Pareto s.r.o. reálne vykonali plnenia pre žalobcu, z tohto záveru vyplýva a v daňovom konaní týmto nebolo preukázané, že tieto plnenia reálne vykonal žalobca pre svojich odberateľov a ako subdodávateľ pre dodávateľov. Tieto príjmy prijaté žalobcom v súlade so záverom správcu dane týmto taktiež presne rovnako ako výdavky vecne nesúvisia ani z činnosťou žalobcu a ani z nakladania s majetkom žalobcu, z ktorého dôvodu nemali byť ani tieto príjmy posúdené ako zdaniteľné, keďže koneční odberatelia a dodávatelia zaplatili za plnenia niekomu kto tieto plnenia reálne pre nich nevykonával teda žalobcovi.

Keďže všetky plnenia boli reálne vykonané, a zo strany žalobcu riadne záúčtované a zaplatené, čo potvrdili svedkovia a preukázali listinné dôkazy, dôkazné bremeno o tom, že tomu tak nebolo prešlo zo žalobcu na žalovaného, ktorý ho však vôbec neuniesol a nepreukázal opak. Z uvedeného dôvodu nemožno preto žiadať od žalobcu predloženie ďalších nijak nekonkretizovaných dôkazov na preukázanie jeho tvrdení, keďže všetky dostupné dôkazy, ktoré mal možnosť predložiť zo svojej pozície správcovi dane predložil, pričom tento požadoval od žalobcu stále ďalšie a ďalšie dôkazy, ktoré však žiadnym spôsobom nekonkretizoval. Na základe uvedených skutočností navrhol, aby odvolací súd, v prípade ak by dospel k záveru, že postupom prvostupňového súdu došlo voči žalobcovi k odňatiu možnosti konať pred súdom, zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu a vrátil vec prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, alebo ak by odvolací súd nedospel k záveru, že postupom prvostupňového súdu došlo voči žalobcovi k odňatiu možnosti konať pred súdom, aby odvolací súd po preskúmaní veci napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu postupom podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil a rozhodnutie žalovaného č. 1100306/1/29992/2013/5193-r zo dňa 04.02.2013 ako aj rozhodnutie správcu dane č. 9312402/5/3050469/2012 zo dňa 22.10.2012 zrušil a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie. Žalobca si uplatnil zároveň náhradu trov konania vo výške 549,98 € pozostávajúcich z trov odvolacieho konania žalobcu vo výške 208,04 Eur ako aj prvostupňového konania žalobcu vo výške 341,94 €.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril svojim podaním zo dňa 14.04.2014 a poukázal na to, že žalobca v odvolaní uvádza k meritu veci v podstate tie isté námietky, ktoré boli predmetom súdneho pojednávania na Krajskom súde v Trenčíne. Žalovaný sa naďalej pridržiava svojho stanoviska podaného ku žalobe a trvá na skutočnostiach v tomto stanovisku uvedených, to znamená, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 1100306/1/29992/2013/5193-r zo dňa 04.02.2013 ako aj prvostupňové rozhodnutie správcu dane sú vydané v súlade s právnymi predpismi. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhuje, aby Najvyšší súd SR odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, ktorým bola žaloba zamietnutá, ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Súd v intenciách § 244 ods. 1 O.s.p. preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi.

Zákon o správe daní zakotvuje základné zásady daňového konania. Jednou z týchto zásad je zásada zákonnosti. Podľa citovaného ustanovenia pri správe daní postupuje správca dane v konaní o daniach v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chráni záujmy štátu a obcí a dbá pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených na daňovom konaní.

Zásada zákonnosti daňového konania vyplýva z ústavného princípu zákonnosti ukladania daní, ktorý je vyjadrený v čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Keďže daňové konanie, pre ktoré je zákonom ustanovené, že účastník konania sa proti určeniu dane správcom dane môže odvolať, končí až vydaním rozhodnutia odvolacieho daňového orgánu, je zásadou zákonnosti viazaný v konaní o odvolaní aj odvolací daňový orgán. Z dikcie ustanovenia upravujúceho zásadu zákonnosti teda vyplýva, že daňové orgány v daňovom konaní nemôžu chrániť len fiškálne záujmy štátu ako prioritné, ale sú súčasne povinné zachovávať práva a oprávnené záujmy daňových subjektov. To znamená, že zásada zákonnosti daňového konania predstavuje významnú garanciu právnej istoty daňových subjektov.

Skutočnosť, že daňové orgány majú povinnosť dbať na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ďalších osôb, nie je v žiadnom rozpore s ich povinnosťou chrániť záujmy štátu. Vo vzťahu k zachovávaniu práv a právom chránených záujmov daňových subjektov je síce záujem štátu nadradený, avšak nemôže to byť v zmysle toho, aby sa výnos daní ako príjmov rozpočtu dosiahol na úkor nedodržania práva. Daňové orgány môžu aplikovať pri vyrubení daní iba právne prostriedky, ktoré priamo ustanovuje zákon, alebo ktoré uplatnia daňové orgány v rámci svojho oprávnenia vyplývajúceho zo zákona. Povinnosťou daňových orgánov v daňovom konaní je teda dodržiavať všeobecne záväzné právne predpisy (a to hmotnoprávne ako aj procesné), ktoré sú podľa § 1 zákona č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky zverejnené v Zbierke zákonov.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd sa zaoberal najskôr tvrdením žalobcu, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, keď mu súd v súlade s ust. § 45 ods. 5 O.s.p. neoznámil termín verejného vyhlásenia rozhodnutia súdom dňa 04.02.2014. Najvyšší súd zo súdneho spisu zistil, že oznam o termíne verejného vyhlásenia rozsudku v predmetnej veci bol v súlade s ust. § 156 ods. 3 O.s.p. dňa 28.01.2014 vyvesený na úradnej tabuli súdu, t.j. osem dní pred vyhlásením rozsudku. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že došlo k porušeniu ust. § 45 ods. 4 O.s.p., tak podľa názoru odvolacieho súdu k porušeniu práva účastníka konania na spravodlivý proces nedošlo. Odvolací súd zastáva názor, že predmetné ustanovenie sa vzťahuje na doručovanie písomností (ktorým však nie je oznam súdu podľa § 156 ods. 3 O.s.p., ktorý má túto povinnosť zverejniť na úradnej tabuli súdu, a nie na zasielanie oznamu o verejnom vyhlásení rozsudku účastníkovi konania. Naviac o možnosti, že v predmetnej veci bude vyhlásené rozhodnutie sa mohol dozvedieť aj prostredníctvom internetových stránok ministerstva spravodlivosti v sekcii súdy- pojednávania. Teda v žiadnom prípade nedošlo zo strany prvostupňového sudu k odňatiu možnosti konať pred súdom žalobcovi.

Pokiaľ ide o námietky týkajúce sa skutkového zistenia v merite veci najvyšší súd z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako je podrobne popísaný v rozsudku krajského súdu, preto skutočnosti účastníkom známe nebude nadbytočne opakovať, s jeho odôvodnením, ktoré považuje za úplné, vyčerpávajúce a dostatočne výstižné sa stotožňuje v celom rozsahu, a len na doplnenie a zdôraznenie správnosti dodáva, že krajský súd sa náležite a v súlade so zákonom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu ako i s tvrdeniami žalovaného a dal odpoveď na výklad a aplikáciu použitých zákonných ustanovení v napádaných rozhodnutiach, a preto sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu tak, ako ich uviedol aj v tomto svojom rozsudku a na potvrdenie jeho správnosti považuje za potrebné doplniť, že účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje

povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiskálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Senát odvolacieho súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.). V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil, že žalovaný rozhodnutím č. 1100306/1/29992/2013/5193-r, zo dňa 04.02.2013, ktorým žalovaný podľa § 74 ods. 4 zákona a v nadväznosti na § 165b ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. ktorým bol žalobcovi v zmysle § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. v nadväznosti na ustanovenie § 165 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z., vyrubený rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie rok 2010 vo výške 223 187,67 € potvrdil rozhodnutie - dodatočný platobný výmer Daňového úradu Trenčín - pobočka Považská Bystrica č. 9312402/5/3050469/2012 zo dňa 22.10.2012, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie rok 2010, keď správca dane rozhodol, že daňovými výdavkami žalobcu nie sú výdavky (náklady) v úhrnnej výške 1 174 671,94 €.

Odvolací súd v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutí daňových orgánov oboch stupňov v rozsahu žalobných a odvolacích dôvodov posudzoval, či žalovaný pri rozhodovaní v danej veci vychádzal zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a rozhodol v súlade s vtedy účinným zákonom o správe daní a poplatkov a taktiež v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 595/2003 Z. z.

Aj podľa odvolacieho súdu žalobca nepreukázal riadne preukázanie uplatnených výdavkov (dodanie tovarov a služieb) od spoločností STELLA, spol. s r.o. a Pareto, s.r.o. v súlade s ust. § 2 písm. i/ a za použitia § 21 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z. z. a preto nemohli byť uznané za oprávnené náklady (výdavky). Aj podľa odvolacieho súdu nárok daňovníka na uznanie uplatnených výdavkov viaže zákon na splnenie podmienky, že musí ísť o výdavok na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov preukázateľne vynaložený daňovníkom, zaúčtovaný v účtovníctve daňovníka a zároveň musí ísť o výdavok dostatočne preukázaný. Iba bezpodmienečné splnenie týchto dvoch podmienok zakladá nárok daňovníka na uznanie uplatnených výdavkov. Ak daňovník kumulatívne tieto dve zákonné podmienky nesplní (čo v danom prípade splnené zo strany žalobcu nebolo), je správca dane a žalovaný oprávnený tieto daňové výdavky neuznať.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov sa s ním stotožňuje v celom rozsahu. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení

obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nemohol prihliadnuť na odvolacie námietky žalobcu, ktorými namietal, že prvostupňový súd nezdôvodnil dostatočne svoje rozhodnutie a nevysporiadal sa so všetkými námietkami žalobcu odôvodnení svojho rozhodnutia. Odvolací súd zhodnotil, že spôsob, akým sa prvostupňový súd vysporiadal s relevantným žalobnými námietkami žalobcu v odôvodnení svojho rozhodnutia je postačujúci a súd prvého stupňa náležite a správne aplikoval príslušné ustanovenia právnych predpisov vzťahujúcich sa na predmetnú vec, zodpovedal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na právne významné námietky žalobcu a realizoval tak jeho ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, súčasťou ktorého je aj právo účastníka konania, aby v rozhodnutí súdu boli uvedené dostatočné dôvody, na základe ktorých súd rozhodol vo veci a to aj s prihliadnutím na doterajšiu rozhodovaciu činnosť NS SR v otázke daňových výdavkov a preukazovaní ich vecnej súvislosti.

Odvolací súd rovnako preskúmajúc formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu ako aj žalovaného nevzhliadol ich nezákonnosť, keďže správne orgány oboch stupňov svoje rozhodnutia náležite a podrobne odôvodnili, pričom treba zdôrazniť, že žalovaný správny orgán sa vo svojom rozhodnutí náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu, vznesenými v jeho odvolaní proti dodatočnému platobnému výmeru správcu dane.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, považujúc rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ako aj prvostupňového správneho orgánu za zákonné, vydané na základe spoľahlivo a náležite zisteného skutkového stavu, vyhodnotiac námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá v spojení s § 219 ods. 1 a 2 O.s.p.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.